

NISRINE MBARKI

1. Dat is niet hoe ik graag denk over mijn poëzie. Ik hou me liever bezig met het schrijven ervan. Ik weet ook niet of mijn stem aansluit bij poëtische traditie of stromingen.

Daarnaast is het de vraag of die er heden ten dage nog zijn. De poëzie is aan verandering onderhevig en dat lijkt me relevant en gezond en voornamelijk altijd weer te danken aan 'nieuwe' stemmen in het landschap en aan globale ontwikkelingen.

2. Ik geloof niet dat het de rol van de dichter is om zichzelf te positioneren in het poëtische landschap, dat lijkt me een rol voor de academici en de critici binnen ons veld.

3. Ik lees veel buitenlandse poëzie. Dat heeft zijn oorsprong in mijn meertaligheid.

Voor mij is het cruciaal om me constant te blijven beseffen dat het Nederlandse landschap een miniatuurlandschap is op wereldniveau. Onze taal is heel klein en ons landschap een tekening op een rijstkorrel. Daarnaast is het voor mij van belang om mijn blik op de wereld reëel te houden, dat wil zeggen, het besef van de rijkdom aan poëzie wereldwijd.

Ik denk dat de Nederlandse poëzie van oorsprong voornamelijk door de Angelsaksische poëzie is beïnvloed.

Op dit moment gaan we lossen om met meertaligheid en dat is een verademing voor dichters, schrijvers en lezers die nooit in een monolinguale omgeving hebben geleefd.

4. Het landschap heeft letterlijk meer kleur gekregen, we bevinden ons in de herfst van onze ontwikkeling (kleur-technisch gezien). Dit is misschien inherent aan de migratiegeschiedenis in ons land maar ook aan het bewustzijn en erkenning van onze koloniale geschiedenis.

5. Ik zie ons graag als taalgebied. Dat wil zeggen dat ik het Vlaamse en Nederlandse landschap als één ervaar, maar dat heeft ook te maken met mijn verwantschap met Vlaanderen en België. Uiteraard zijn er wat verschillen, maar die zijn niet onoverkomelijk, de geografische aangrenzing leeft door in de poëzie.

6. Er is altijd vernieuwing mogelijk op alle gebieden. Formeel herhaalt de geschiedenis zich soms, dat lijkt me onherroepelijk. Inhoudelijk verandert alles met de tijd en de poëzie ontsnapt daar gelukkig niet aan. Op dit moment verandert de wereld in een snelle vaart. Vernieuwing is wenselijk als we naar die snelheid kijken.

7. Poëzie pretendeert niets maar is natuurlijk wel politiek. Wat we schrijven vanuit wie we als mens zijn met onze achtergrond, geaardheid en etniciteit is bij uitstek geladen of we dat nu willen of niet. Als poëzie het kritische oog van de maatschappij is, is het ook geëngageerd, we leggen elementen uit het leven onder een vergrootglas door ze te isoleren in een vorm. Zoals elke vorm van kunst de maatschappij zou moeten vertegenwoordigen, geldt dat ook voor poëzie. Het betekent niet dat we geëngageerd moeten schrijven, poëzie dient in het mooiste geval 'nergens' voor behalve voor de poëzie zelf. Maar als de werkelijkheid in je vezels dringt, ontsnap je niet aan maatschappelijk engagement.

8. Er wordt wat mij betreft te weinig aandacht aan poëzie geschonken in de media. De recensies in grote kranten zijn zeer summier. Ik ben wel heel tevreden over de kwaliteit van de poëziekritiek in de Nederlandse literaire tijdschriften en andere media.

9. Ik heb veel baat bij optredens op festivals en andere podia. Om te beginnen leert de bezoeker je werk kennen, zeker als je een nog onbekende dichter bent, en daarnaast is het handig voor de verkoop van je boeken. Voor mij is het ook een onderdeel van mijn inkomsten die ik uitsluitend verdien uit schrijven, vertalen en programmeren.

10. De 'nieuwe' vormen zijn een verrijking voor de poëzie. Hierbij treedt de poëzie meer naar het grote publiek omdat deze vormen toegankelijker voor de 'algemene' lezer zijn.

11. Ik kan enkel voor mezelf spreken, magie vind ik op dit moment bij dichters als Iman Mersal en Anneke Brassinga.